

תפ"ח 65907/01/19 - מדינת ישראל נגד אחמד פדילה, ממדוח טהה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 65907-01-19 מדינת ישראל נ' פדילה (עציר) ואח'
תיק חיצוני: 537559/2018

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה ליאורה ברודי, אב"ד,
כבוד השופטת מיכל ברק נבו,
כבוד השופט מיכאל תמיר
המאשימה מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד גל רוזנצוויג
נגד הנאשמים אחמד פדילה
באמצעות ב"כ עו"ד פאדי חמדאן
ממדוח טהה
באמצעות ב"כ עו"ד עלא תלאווי

החלטה

לפנינו בקשתו של נאשם 1 להגיש בשלב הטיעונים לעונש ראיות, לרבות חוות דעת רפואית, בנוגע לטיפול הרפואי שניתן לר' ד' (להלן "המנוח"), לאחר שנדקק בידי נאשם 1, ובקשתה של המאשימה להוציא את חוות הדעת מהתיק.

1. ביום 8.4.2021 הורשעו שני הנאשמים בתיק על פי הודאתם בעבירות כדלקמן:

נאשם 1: רצח, לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן "החוק"), קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(1) לחוק; ניסיון שוד מזוין בצוותא, לפי סעיף 403 סיפה לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק; ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק.

נאשם 2: המתה בנסיבות של אחריות מופחתת, לפי סעיף 301ב(ג) לחוק יחד עם סעיף 34א(א)(1) לחוק, קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(1) לחוק; ניסיון שוד מזוין בצוותא, לפי סעיף 403 סיפה לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק; ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק.

2. הודאתם של הנאשמים והרשעתם בדין היא במסגרת הסדר טיעון שלפיו תוקן כתב האישום. בהסדר הטיעון הוסכם כי ב"כ המאשימה יעתור להטיל על נאשם 1 מאסר בפועל למשך 21 שנים, מאסר על תנאי ופיצוי; ועל נאשם 2 - מאסר בפועל למשך 17 שנים, מאסר על תנאי ופיצוי. ב"כ הנאשמים לא הוגבלו בטיעוניהם לעונש.

3. בדיון שהתקיים ביום 8.4.2021, בסמוך לאחר מתן הכרעת הדין, הודיע ב"כ נאשם 1 שהוא שוקל להגיש חוות דעת רפואית בעניינו של הנאשם. בדיון שהתקיים ביום 19.9.2021 הודיע ב"כ נאשם 1 שהוא מתכוון להגיש חוות דעת מומחה מטעם ההגנה הקשורה לנושא הקשר הסיבתי למותו של המנוח. ב"כ המאשימה התנגד להגשת חוות הדעת, והזכיר שבתחילה ביקש ב"כ נאשם 1 להגיש חוות דעת בעניינו של הנאשם, וכעת מתברר שמדובר בחוות דעת בעניינו של המנוח לגבי הקשר הסיבתי למוות, וזאת לאחר שהנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן. ב"כ המאשימה הוסיף כי אין מקום להגשת חוות דעת שנוגדת את עובדות כתב האישום המתוקן, וטען שב"כ נאשם 1 מבקש לשנות את המצג העובדתי שעליו הסכימו הצדדים. בהחלטה שניתנה בדיון מיום 19.9.2021 הוזכר שלפי הוראות החוק אין להציג טענות עובדתיות שאינן עולות בקנה אחד עם כתב האישום המתוקן, ונקבע כי חוות הדעת תועבר תחילה לעיון ב"כ המאשימה, שני הצדדים יטענו ובית המשפט יכריע. הובהר כי ההגנה רשאית להגיש ראיות לעניין העונש, בכפוף להוראת החוק.

4. ביום 3.11.2021 הודיע ב"כ נאשם 1 על הגשת חוות דעת מטעם ההגנה אשר צורפה להודעה, וזאת בניגוד להחלטת בית המשפט מיום 19.9.2021 הנ"ל כי יש להעביר את חוות הדעת לעיון ב"כ המאשימה בלבד תחילה. ביום 4.11.2021 הגישה המאשימה בקשה להוציא את חוות הדעת מהתיק, ופירטה את טענותיה בכתב. ביום 8.11.2022 הגיש ב"כ נאשם 2 את תגובתו לטענות המאשימה. ביום 11.11.2021 הגיש ב"כ נאשם 1 את תגובתו שבה ציין, בין היתר, שהוא מתעתד להגיש לבית המשפט במסגרת הראיות לעונש גם את כלל חומרי החקירה מבית החולים בטול כארם שבו טופל המנוח, וזאת לדבריו בתום לב ובשקיפות כדי שהתמונה תהיה מלאה ולא חלקית. ביום 25.11.2021 ניתנה החלטה שלפיה העניין ידון בדיון שיתקיים במעמד הצדדים.

5. במאמר מוסגר נציין כי בטרם נידון עניין חוות הדעת, הודיע נאשם 2 בדיון שהתקיים ביום 23.2.2022 שהוא מבקש לחזור בו מהודייתו ומהסדר הטיעון. בעקבות זאת ביקש ב"כ נאשם 2, עו"ד פריג', להשתחרר מהייצוג, ובית המשפט קיבל את בקשתו. בהמשך, במשך מספר חודשים, התגלעו קשיים הנוגעים לייצוגו של נאשם 2. לאחר הסדרת הייצוג, התקיים ביום 22.8.2022 דיון שבמהלכו שב וביקש נאשם 2 לחזור בו מהודייתו, בין היתר על רקע טענות לכשל בייצוג של בא כוחו הקודם. לאחר דיון נוסף שהתקיים בעניין זה ביום 13.9.2022, נדחתה בקשתו של נאשם 2 בהחלטה מיום 28.9.2022.

טענות ב"כ הצדדים בדיון

6. ביום 24.10.2022 התקיים דיון שבו העלו ב"כ הצדדים את טענותיהם בבקשה להגשת הראיות, לרבות חוות הדעת בעניין הטיפול הרפואי במנוח לפני מותו.

7. ב"כ המאשימה חזר על בקשתו להוציא מהתיק את חוות הדעת, שהוגשה לדבריו שלא כדין. ב"כ המאשימה תיאר כיצד בטרם החתימה על הסדר הטיעון התנהל מו"מ ארוך בין הצדדים "על כל מילה" בכתב האישום המתוקן, בדגש על הקשר הסיבתי. כמו כן התייחס ב"כ המאשימה לכך שבעת הצגת הסדר הטיעון, הודיע ב"כ נאשם 1 שבכוונתו לשקול להגיש חוות דעת רפואית בעניינו של הנאשם, והמאשימה לא התנגדה לכך, אך ביום

19.9.2021 הודיע ב"כ נאשם 1, בניגוד להצהרתו הקודמת, שברצונו להגיש חוות דעת בנוגע לקשר הסיבתי למוות. ב"כ המאשימה הזכיר שהתנגד לכך, ונקבע שחוות הדעת תועבר לעיונו תחילה, אך בהמשך, בניגוד למוסכם, הגיש ב"כ נאשם 1 את חוות הדעת לתיק.

8. ב"כ נאשם 1 טען כי עוד בדיון שהתקיים ביום 8.4.2021 הודיע שהוא שוקל להגיש חוות דעת בעניין המצב הרפואי, וכוונתו הייתה שתוגש חוות דעת מטעם נאשם 1 בעניין הקושי הרפואי שנוצר. לטענת ב"כ נאשם 1, הוא סבר שהנקודה ברורה ושב"כ המאשימה הבין שתוגש חוות דעת על מצבו הרפואי של המנוח. ב"כ נאשם 1 חזר והדגיש שאין לו כל כוונה לטעון באמצעות חוות הדעת או בדרך אחרת שנותק הקשר הסיבתי (בין דקירת המנוח למוות), ואם בית המשפט סבור שחלק מהשורות בחוות הדעת מפריעות, הוא מוכן להשחיר אותן. לדבריו, מטרת ההגשה של חוות הדעת היא להסביר את ההליכים הרפואיים המתוארים בסעיפים 23-24 לכתב האישום. לטענתו, מדובר בעניין שבמומחיות המחייב הצגת חוות דעת רפואית, ואפשר גם לחקור את המומחה. ב"כ נאשם 1 הוסיף וטען שלדעתו יש חשיבות גדולה מבחינה עונשית להבדל בין דקירה ומוות מיידי לדקירה ומוות לאחר 14 שעות. כמו כן ציין שהוא מבקש להגיש ראיה נוספת - מזכר שכתב ד"ר חן קוגל לתובע, שבו נאמר שאם המנוח היה מטופל בבית חולים ישראלי, הוא לא היה מקבל את הטיפול הרשלני הזה.

ב"כ נאשם 1 הפנה לסעיף 309 לחוק וטען שבמקרים מסוימים אפשר לקבל את התזה כי נסיבות שהתרחשו בבית החולים, הגם שאינן מנתקות את הקשר הסיבתי, מצדיקות הקלה בעונשו של נאשם 1. כמו כן הפנה לסעיף 40(ב)(1) לחוק וטען שהוא מאפשר הבאת ראיות, ובלבד שהן לא סותרות את מה שטענו הצדדים קודם לכן. עוד נטען כי מתקיימים תנאי סעיף 40(ד) לחוק, שכן נכללו בכתב האישום המתוקן כל העובדות הרלוונטיות, לרבות אלה הקשורות בנסיבות המוות, אך גם אם לא מתקיימים תנאי הסעיף, יש לאפשר את הגשת חוות הדעת בשל הנסיבות המיוחדות של טיפול רפואי מחוץ לשטחי ישראל. ב"כ נאשם 1 אישר כי הוא מבקש ללמוד מחוות הדעת שאילו המנוח היה מטופל בבית חולים ישראלי או אילו היה מקבל טיפול אחר, יכול להיות שהמוות שלו היה נמנע.

9. ב"כ נאשם 2 הצטרף לדבריו של ב"כ נאשם 1 והוסיף כי לפי תיקון מס' 113 לחוק העונשין, לצורך קביעת מתחם העונש על בית המשפט להידרש, בין היתר, למידת האשם בביצוע העבירה. לטענתו, בעניין האשמה הקשורה למוותו של המנוח, בית המשפט אינו יכול לקבוע ממצאים ללא חוות דעת מומחה. ב"כ נאשם 2 טען אף הוא שיש להגיש את חוות הדעת במסגרת העיקרון המנחה שבסעיף 40ב לחוק. כמו כן טען כי חוות הדעת נחוצה גם לצורך קביעת חלקו היחסי של כל נאשם בביצוע העבירה לפי סעיף 40ט(א)(2) לחוק, וכדי לבחון אם חלה בענייננו הנסיבה הקבועה בסעיף 40ט(א)(9) לחוק של קרבה לסייג לאחריות פלילית.

10. ב"כ המאשימה הגיב לטענות באי כוח הנאשמים וטען כי בהיבט המשפטי של סעיף 40(ב)(1) לחוק, הכלל שלפיו אין להביא ראיות הסותרות את הנטען בשלב בירור האשמה שזור היטב בפסיקה, ולא מתקיים בענייננו המצב החריג שבו הנאשם לא היה יכול להעלות את הטענה קודם לכן. במישור העובדתי הפנה ב"כ המאשימה לאמור בתחתית עמ' 4 לחוות הדעת, שם חולק המומחה על ד"ר קוגל ועל מה ששימש, בין היתר, בסיס לכתב האישום המתוקן. ב"כ המאשימה הדגיש שלא בכדי אין בכתב האישום המתוקן התייחסות לרשלנות רפואית ולסעיף 309 לחוק. לטענתו, באי כוח הנאשמים רוצים לתקן זאת, ולהגיש ראיות כדי לטעון שיש רשלנות

רפואית, להפחית מהאחריות האישית של הנאשמים ולבסס נסיבות ביצוע שונות וקרבה לסייג. עוד נטען שמשמעות הבקשה היא שיצטרכו לחקור מומחה ולהתחיל את כל המשפט מהתחלה. הודגש שב"כ נאשם 1 לא אמר שבכוונתו להביא חוות דעת בעניין הקשר הסיבתי ולא היה לו שום יסוד לציפייה שיוכל לעשות כן. לפיכך טען ב"כ המאשימה כי הוא סבור שהתנהלות ההגנה שהגישה את חוות הדעת בניגוד למוסכם לא הייתה ראויה. לסיכום נטען כי מכל ההיבטים - המשפטי, המעשי והמוסרי - אין זה ראוי לאפשר את הגשת חוות הדעת.

עובדות כתב האישום הרלוונטיות לבקשה

11. בעובדות כתב האישום המתוקן צוין שנאשם 1 דקר את המנוח באמצעות סכין שאחז, מספר פעמים במצחו, בראשו ובידיו. כן דקר נאשם 1, פיזית או קונסטרוקטיבית, את המנוח פעמיים בבטנו, בעוד נאשם 2 נמצא לצדו, ומנסה להקל על נאשם 1 להימלט, תוך שהוא נפצע בידו מהסכין שאחז נאשם 1, ובעוד הוא עומד על מצבו של המנוח, ואדיש אליו.

12. כתוצאה מהדקירות נגרמו למנוח שני פצעי דקירה בבטן משמאל, אחד מהם חדר לחלל הצפק, פצע דקירה בכתף הימנית מאחור שחדר עד לשכבת השריר, פצע חתך במצח ופצע חתך באמה השמאלית.

13. המנוח פונה לבית חולים, שם טופל ונותח, אך הוא נפטר, לאחר שנגבתה ממנו עדות, בחלוף 14 שעות, לאחר שהחתכים במעי נתפרו. אולם ככל הנראה אירעה פגיעה בכלי דם שלא אותרה, או שלא נסגרה, במהלך הטיפול הרפואי, והמשיכה לדמם לתוך חלל המעי. חוסר היציבות ההמודינמית של המנוח הלכה והחמירה במהלך השעות שבהן היה מאושפז, קרוב לוודאי בשל הדימום האיטי שהלך והצטבר בתוך חלל המעי.

14. המנוח נפטר כתוצאה מהלם תת נפחי בשל איבוד דם, בעקבות פצע הדקירה בבטן שניקב לולאת מעי. ככל הנראה הדקירה פגעה גם בכלי דם קטנים וגרמה לדליפת דם מהמעי ומהמזנטריום.

15. במעשיו גרם נאשם 1 למותו של אדם בכוונה.

חוות הדעת מטעם ההגנה

16. בחוות הדעת מטעם ההגנה נתבקש המומחה, פרופ' אריה איתן, לבחון האם מותו של המנוח נגרם בשל חריגה מהפרקטיקה הרפואית המקובלת. לאחר שהציג את השתלשלות האירועים בבית החולים שאליו פונה המנוח ביום 15.11.2018, הגיע המומחה למסקנה שמדובר במקרה של התרשלות בניהול הרפואי של המקרה, ושהמנוח לא טופל בטיפול הכירורגי המקובל והנכון. לדעתו של המומחה, ניתן היה להציל את חייו של המנוח, אם בית החולים היה נוהג כך: תפירה נכונה של פצעי הדקירה במעי הדק או לחילופין כריתה של החלק הפגוע וחיבור חלקי המעי הבריאים; בעת הידרדרותו ההמודינמית - ביצוע ניתוח פתיחת בטן חוזר בשל לחצי דם נמוכים

ודופק גבוה שמעידים כי המנוח היה בהלם תת נפחי קשה בשעות שלאחר הניתוח. לטענת המומחה, כיוון שלא בוצעו הפעולות הללו, כלי הדם במעי הפגוע דיממו דימום מסיבי לתוך חלל המעי - דימום שגרם להלם תת נפחי קטלני ולמות המנוח. לסיכום הביע המומחה את דעתו כי אילו ניתן למנוח הטיפול הרפואי הנכון והמקובל, בפרקטיקה הרפואית המוכרת, באמצעות הפעולות שצוינו לעיל, מותו של המנוח היה נמנע.

המסגרת הנורמטיבית

17. בסעיף 40 לחוק נקבע כך:

"(א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאינן סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא היתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

...

(ד) בלי לגרוע מהוראת סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכול לכתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה" (ההדגשות הוספו).

18. בסעיף 309 לחוק נקבע כך:

"בכל אחד מן המקרים המנויים להלן יראו אדם כאילו גרם למותו של אדם אחר, אף אם מעשהו או מחדלו לא היו הגורם התכוף ולא היו הגורם היחיד למותו של האחר:

(1) הסב נזק גופני המצריך טיפול רפואי או כירורגי והטיפול גרם למותו של הניזוק, ואין נפקא מינה אם הטיפול היה מוטעה ובלבד שנעשה בתום לב ובידיעה ובמיומנות רגילות, שאם לא נעשה כן - לא יראו את מסב הנזק כמי שגרם למותו של הניזוק;

...

(5) מעשהו או מחדלו לא היה גורם מוות, אילולא נצטרף עמו מעשה או מחדל של האדם שנהרג או של אדם אחר.

19. בע"פ 10023/06 טואלבו נ' מדינת ישראל (9.12.09) נקבע כך:

"...הסעיף מבהיר באילו מקרים נראה במעשיו של אדם אחד משום גרימת מוות, גם כאשר

מצטרפים אליהם מעשיו של אחר. בהליך קמא, הבהיר בית המשפט כי המערער אינו יכול ליהנות מהאמור בסעיף 309(5) לחוק העונשין בשל הקשר בין פצעי הלחץ, דלקת הריאות והדקירות. הדיון בערעור התמקד בסעיף 309(1). סעיף זה דן במקרה בו יש שילוב בין שני גורמים: הגורם הראשון הוא ביצוע מעשה פלילי כלפי אחר והשני הוא שהטיפול הרפואי, לו נזקק האחר בשל המעשה הפלילי, גורם למותו. הסעיף קובע כי הגורם הראשון יהיה חייב בתוצאה במידה שהתנהגותו וכוונתו עונות על המבחנים המתאימים בחוק, אך אם הטיפול היה מוטעה ובלבד ש'נעשה בתום לב, בדיעה ובמיומנויות רגילות'.

בעניין חסיין [ע"פ 5870/01 חסיין נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1)221, 232]. הותוותה המסגרת הנורמטיבית לפי סעיף 309 (1) לחוק העונשין:

"לפי סעיף 309 לחוק, נאשם החפץ להתגונן בטענת ניתוק הקשר הסיבתי בין מעשהו לתוצאה הקטלנית בשל טיפול רפואי לקוי שניתן לקורבן, חייב לסמוך את טענתו על שני תנאים מצטברים: האחד, שהטיפול האמור היה העילה המיידית היחידה למותו, והשני, שהטיפול לקה בפגמים מקצועיים חמורים" (שם, 231; וראו גם י' לוי וא' לדרמן, עיקרים באחריות פלילית (תשמ"א), 364-365)..."

לעניין זה ראו גם ע"פ 7556/15 קונקוב נ' מדינת ישראל (11.4.2019).

דין

20. תחילה נחזור ונבהיר כי בדיון שהתקיים ביום 8.4.2021, בסמוך לאחר הכרעת הדין, הודיע ב"כ נאשם 1 כי הוא שוקל להגיש חוות דעת רפואית "בעניינו של הנאשם" בלבד. לא עלה ולא נרמז מדבריו שהוא שוקל להגיש חוות דעת הנוגעת לטיפול הרפואי במנוח לאחר שנדקר. לפיכך, אין כל בסיס לטענת ב"כ נאשם 1 כי הוא סבר שהיה ברור שבכוונתו להגיש חוות דעת בעניין מצבו הרפואי של המנוח. ב"כ נאשם 1 העלה בקשה זו לראשונה רק בדיון שהתקיים ביום 19.9.2021. נוסף על כך, בהחלטה מיום 19.9.2021 נקבע במפורש שעל ב"כ נאשם 1 להעביר את חוות הדעת לעיון ב"כ המאשימה בלבד תחילה, אך ב"כ נאשם 1 פעל בניגוד להחלטה זו, והגיש את חוות הדעת לתיק בית המשפט.

21. לגופה של הבקשה, ב"כ נאשם 1 מבקש להגיש ראיות נוספות בעניין הטיפול הרפואי במנוח, לרבות חוות דעת רפואית שלפיה אלמלא הטיפול הרשלני של בית החולים, מותו של המנוח היה נמנע. ב"כ נאשם 1 הוסיף כי אין לו כל כוונה לטעון באמצעות חוות הדעת או בדרך אחרת שנותק הקשר הסיבתי בין מעשיו של נאשם 1 למותו של המנוח, ואולם, האמור בחוות הדעת מעורר הלכה למעשה טענה בדבר ניתוק הקשר הסיבתי.

22. כאמור, בסעיף 40(ד) לחוק נקבע כי "מבלי לגרוע מהוראת סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה", ובסעיף 40(ב)(2) לחוק נקבע כי "בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא הייתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

23. במהלך המו"מ שהתקיים לפני החתימה על הסדר הטיעון, הגיעו הצדדים להסכמות בנוגע לעובדות כתב האישום המתוקן ולנוסח בעניין נסיבות מותו של המנוח. כתב האישום המתוקן משקף אפוא את הסכמת הצדדים כפי שגובשה: בסעיפים הרלוונטיים בפרק העובדתי נכלל תיאור של הטיפול הרפואי שקיבל המנוח בבית החולים ושל הכשלים שקרו ככל הנראה במהלך הטיפול, אך מנגד, נכתב במפורש שנאשם 1 גרם במעשיו למותו של המנוח, כך שקיים קשר סיבתי בין מעשים אלה לבין המוות. נאשם 1 בחר מרצונו לחתום על הסדר טיעון זה שהושג לאחר מו"מ ממושך, והפועל היוצא ממנו הוא שהנאשם יודה בעובדות המוסכמות, בין היתר בעניין נסיבות מותו של המנוח, ולא יעשה בירור ראייתי לגביהן, לרבות בנוגע לאפשרות שבית החולים התרשל בטיפול במנוח. ואומנם, כך נעשה בפועל. כאמור, הודה נאשם 1 בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע במיוחס לו. לפיכך, בקשתו של נאשם 1 להגיש ראיות בעניין זה, אשר לדבריו ייתכן שיצריכו גם חקירה של עדים, לא רק שחורגת בבירור מהסכמות הצדדים בהסדר הטיעון, כי אם גם מנוגדת להוראת החוק. אין מדובר במצב שבו נמנעה מנאשם 1 האפשרות להעלות את טענותיו בשלב בירור האשמה, ולא התרשמנו שהגשת הראיות בשלב זה דרושה כדי למנוע עיוות דין. נסיבות מותו של המנוח באות לידי ביטוי בהסכמת הצדדים, ומשתקפות בנוסח כתב האישום המתוקן. אין כל הגבלה או מניעה לטעון בשלב הטיעונים לעונש טענות הנוגעות לנסיבות מותו של המנוח על בסיס עובדות כתב האישום המתוקן, אך אין לאפשר הגשת ראיות חדשות או כאלה שהיו קיימות לפני חתימת הסדר הטיעון, שיש בהן כדי לסתור את עובדות כתב האישום המתוקן.

24. סעיף 309(1) לחוק דן בקשר הסיבתי בין מעשיו של נאשם למוות. משהודה נאשם 1 שמעשיו הם שגרמו למוות, אין לאפשר לו להגיש בשלב הטיעונים לעונש ראיות הסותרות זאת. הטענה העולה מחוות דעת המומחה מטעם ההגנה שלפיה בית החולים לא פעל בדיעה ובמיומנות רגילות בעת הטיפול במנוח, ואלמלא התרשלותו המוות היה נמנע, סותרת את האמור בכתב האישום המתוקן שנאשם 1 הודה בו, ולפיו הוא שגרם במעשיו למותו של המנוח.

25. כך גם אין לקבל את טענתו של ב"כ נאשם 2 כי יש להתיר את הגשת חוות הדעת הרפואית כדי לברר אם חלות בענייננו הוראות סעיף 40ט(א)(9) לחוק, בעניין הקרבה לסייג לאחריות פלילית. לא נקבע בהסדר הטיעון כי הנאשמים יהיו רשאים להעלות טענות בעניין זה בשלב הטיעונים לעונש, וודאי שאין לאפשר להם לעשות זאת על יסוד ראיות חדשות, שמטרתן לבסס עובדות שאינן מופיעות בכתב האישום המתוקן.

26. לטענת ב"כ נאשם 1, יש לקבל את חוות הדעת משום שיש צורך בהסבר של מומחה רפואי לצורך הבנת העובדות שתוארו בכתב האישום. דינה של טענה זו להידחות. אין צורך במומחיות כדי לפרש את המילים "ככל הנראה ארעה פגיעה בכלי דם שלא אותרה, או שלא נסגרה, במהלך הטיפול הרפואי, והמשיכה לדמם לתוך חלל המעי" או את העובדה שחלה החמרה במצבו של המנוח, "קרוב לוודאי בשל הדימום האיטי שהלך והצטבר בתוך חלל המעי". ב"כ נאשם 1 מודע לכך שקיימות בחוות הדעת קביעות חד משמעיות בנוגע לרשלנות של בית החולים אשר חורגות מהסדר הטיעון, ולכן הציע להשחיר את כל מה שאינו עולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום המתוקן. יש לדחות הצעה זו מכל הטעמים שפורטו בהחלטה זו. יובהר כי לו השחיר בית המשפט את כל הקביעות שלפיהן בית החולים התרשל, ואלמלא התרשלותו המוות היה נמנע, כל שהיה נותר מחוות הדעת הוא נוסח זהה לתיאור המופיע בכתב האישום המתוקן.

27. כאמור לעיל, ב"כ הנאשמים יהיו רשאים להתייחס בטיעוניהם בעניין קביעת מתחם העונש לעובדות המוסכמות שפורטו בכתב האישום המתוקן, לרבות בסעיפים 23-24.

28. לאור כל האמור לעיל, בקשתו של נאשם 1 להגיש ראיות בעניין הטיפול הרפואי במנוח נדחית, ובקשת המאשימה להוצאת חוות הדעת הרפואית מהתיק מתקבלת.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשפ"ג, 13 נובמבר 2022, בהיעדר הצדדים.

מיכאל תמיר, שופט

מיכל ברק-נבו,
שופטת

ליאורה ברודי, שופטת
סג"נ, אב"ד